

Sygn. akt I NKRS 157/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wiak

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z odwołania A. K. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 22 września 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 14,

z udziałem K. M. D.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 11 maja 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 22 września 2021 r.
działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2021, poz. 269, dalej: u.KRS, ustawa o KRS),
postanowiła w ust. 1 przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. M. D.
do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie

Okręgowym w K. oraz w ust. 2 nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 14, zgłosiły się K. M. D. - sędzia Sądu Rejonowego w J. oraz A. K. P. - sędzia Sądu Rejonowego w B..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 20 września 2021 r. zespół członków KRS szczegółowo omówił kandydatury i przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatury na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego, objęte konkursem. W wyniku przeprowadzonej narady członkowie zespołu ocenili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.- K. M. D., której kandydatura otrzymała 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendacją K. D. przemawiały (ocenione łącznie): bogate i wieloletnie doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy prawniczej, pozytywna ocena kwalifikacji, pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K. oraz doświadczenie w wykonywaniu funkcji przewodniczącej wydziału.

Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.).

Rada podejmując niniejszą uchwałę kierowała się także kryteriami,

wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi i doświadczeniem zawodowym kandydatek, a także poparciem środowiska sędziowskiego.

Opiniując kandydaturę A. P. na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1973 r. w S.. W 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach 1997-2000 pracowała w Sądzie Wojewódzkim w [...] na stanowisku protokolanta. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w [...], we wrześniu 1999 r. złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą. W latach 2000-2002 zajmowała stanowisko asesora sądowego, początkowo w Sądzie Rejonowym w R., a następnie w Sądzie Rejonowym w B.. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 stycznia 2002 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B.. Orzekła w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, przy czym od 1 grudnia 2004 r. do 10 maja 2018 r. pełniła funkcję sędziego wizytującego zakłady dla nieletnich, szpitale psychiatryczne i domy opieki społecznej, a od 12 kwietnia 2018 r. do 6 lipca 2020 r. pełniła funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. W 2016 r. ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa rodzinnego z elementami psychologii dla sędziów sądów powszechnych orzekających w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, asystentów sędziów orzekających w sprawach z zakresu prawa rodzinnego oraz prokuratorów. Od 7 lipca 2020 r. jest delegowana do Sądu Okręgowego w K., w którym orzeka w XVII Wydziale Cywilnym Rodzinnym. Kandydatka podnosi swoje kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach. Legitymuje się doświadczeniem dydaktycznym, wynikającym z prowadzenia zajęć z prawa rodzinnego w [...] Wyższej Szkole Pedagogicznej im. [...] w M..

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K., które na posiedzeniu 22 czerwca 2021 r. poparło kandydaturę K. D. (15 głosami „za”, 1 głosem „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”), a nie poparło kandydatury A. P. (oddając 7 głosów „za”, 14 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”). Rekomendowana przez KRS kandydatura K. D. uzyskała zatem, w przeciwieństwie do kontrkandydatki, poparcie tego gremium.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 22 września 2021 r. na K. D. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” (przy udziale w głosowaniu 14 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów, zaś na A. P. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale w głosowaniu 14 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji uzasadnienia uchwały KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP K. D. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie w wykonywaniu obowiązków orzeczniczych, bardzo dobra ocena kwalifikacji, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., potwierdzające jej rzetelną wieloletnią pracę oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

A. P. od uchwały z dnia 22 września 2021 r. nr [...] w dniu 8 listopada 2021 r. wniosła odwołanie, zaskarżając uchwałę w całości oraz wnosząc o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. sprzeczność uchwały z art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2021 r., poz. 269) wynikającą z niezrealizowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy poprzez:

- oparcie uchwały na opinii wizytatora formułującej ocenę pracy skarżącej - bez wszechstronnego rozważenia wartości merytorycznej tej opinii;
- nierozważenie obszernych zastrzeżeń skarżącej, złożonych po zapoznaniu się z opinią wizytatora i niezapoznanie się z nimi w całości przez Krajową Radę Sądownictwa;
- nierozważenie opinii o skarżącej, wydanej przez Przewodniczącą Wydziału XVII Cywilnego - Rodzinnego Sądu Okręgowego w K.;
- nierozważenie okoliczności, iż negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K. mogła być następstwem wadliwości i nierzetelności opinii wizytatora oraz negatywnego przedstawienia skarżącej przez Sędziego Wizytatora

na Kolegium, a także niewykorzystanie możliwości uzyskania od skarżącego wyjaśnień w trybie art. 33 ust. 2 powołanej ustawy, co mogło przyczynić się do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy;

- pominięcie w rozważaniach faktu, iż skarżąca od lipca 2020 r. pracuje w ramach delegacji w Wydziale XVII Sądu Okręgowego w K. - a zatem w Wydziale, którego dotyczy konkurs zakończony zaskarżoną uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 22 września 2021 r. - uzyskując bardzo dobre wyniki pracy i pozytywną opinię Sędziego Przewodniczącego Wydziału;

2. naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez oparcie uchwały na ocenie kwalifikacji (mimo obszernych złożonych do opinii zarzutów i sprzeczności opinii Sędziego Wizytatora z opinią bezpośredniego przełożonego skarżącej w osobie Przewodniczącej Wydziału XVII Cywilnego - Rodzinnego) oraz na opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K. będącej następstwem oceny kwalifikacji podczas gdy ani poparcie Kolegium, ani opinie sędziów sporządzających oceny kwalifikacji nie były kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów w innych konkursach na wolne stanowiska sędziowskie;

3. naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez nieuwzględnienie pozytywnej opinii Sędziego Przewodniczącego Wydziału XVII Cywilnego Rodzinnego - podczas, gdy opinie przełożonych były brane pod uwagę w innych konkursach na wolne stanowiska sędziowskie;

4. naruszenie art. 32 ust. 1 i art. 66 ust.2 Konstytucji RP poprzez uznanie za okoliczność obciążającą kandydatkę faktu, iż cztery uzasadnienia orzeczeń zostały sporządzone przez kandydatkę po terminie z przyczyn usprawiedliwionych.

Krajowa Rada Sądownictwa nie złożyła odpowiedzi na odwołanie A. P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1

pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach: powszechnych, administracyjnych i wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania oceny kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie

przedstawienia kandydatur na urząd sędziego powinno jasno wynikać, że wybór został dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych i pozamerytorycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., NO 5/20, LEX nr 3026469). Dlatego też w uzasadnieniu uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego powinno zostać zawarte wskazanie, czy kandydat te ustawowe kryteria spełnia oraz które z nich zadecydowały o decyzji Rady. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19, podkreślił, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Ustawowe kryteria objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego wymienia przede wszystkim art. 63 p.u.s.p. Kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie poszukiwać należy jednak nie tylko w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimalne standardy dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Znaczenie ma również katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15; 7 lutego 2019 r., I NO 44/18). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się ocenę kwalifikacji kandydatów, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Uzasadnienie uchwały pozwala dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie

zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Należy podkreślić, że żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Odnosząc się do zarzutu niezrealizowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, należy przypomnieć, że obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub z wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani też dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

W rozpoznawanej sprawie, w charakterystyce obydwu kandydatek (w tym Skarżącej), obszernie opisano ich doświadczenie zawodowe, uwzględniając zarówno doświadczenie orzecznicze, jak i pozostałe doświadczenie, a także zawarto informacje o podnoszeniu kwalifikacji. Przy czym zaznaczyć trzeba, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19)

zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób.

KRS wskazała w uzasadnieniu uchwały, że dokonała wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy. Rada uwzględniła, że A. P. legitymuje się dłuższym, dwudziestojednoletnim, doświadczeniem orzecznictwem, przy czym orzeka na stanowisku sędziego sądu rejonowego od ponad 19 lat, posiada także doświadczenie, wynikające z pełnienia funkcji oraz doświadczenie, wynikające z delegacji do Sądu Okręgowego w K. i doświadczenie dydaktyczne. Kandydatka ta nie uzyskała jednak pozytywnej oceny kwalifikacji, zaś Kolegium Sądu Okręgowego w K. nie poparło jej kandydatury.

W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że kandydatka biorąca udział w konkursie spełnia wymagania ustawowe przewidziane w art. 63 § 1 p.u.s.p. Podejmując uchwałę KRS, kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi i doświadczeniem zawodowym kandydatek, a także poparciem środowiska sędziowskiego.

Jak już wyżej wskazano, Rada wyjaśniła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP K. D. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie w wykonywaniu obowiązków orzecznictwowych, bardzo dobra ocena kwalifikacji, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., potwierdzające jej rzetelną wieloletnią pracę oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Skarżąca w swoim odwołaniu wskazała na inny konkurs, w którym przy podejmowaniu decyzji Rada uwzględniła opinię Przewodniczącego Wydziału, zaś ocena kwalifikacji oraz kwestia poparcia Kolegium Sądu nie miały znaczenia dla wyniku sprawy. Przede wszystkim należy wskazać, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem, determinowanej przez kryterium legalności, kompetencji kontrolnej Sądu Najwyższego względem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Jednocześnie, kryterium zgodności z prawem obejmuje również poszanowanie podstawowych zasad prawnych i zakaz stosowania niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r.,

III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się opinię kolegium właściwego sądu (art. 35 ust. 2 u.KRS), przy czym opinia ta przy podejmowaniu decyzji przez Radę nie musi, ale może mieć znaczenie decydujące, a samo decydowanie o stopniu jej znaczenia należy do wyłącznej kompetencji Rady.

Wobec powyższego, Rada w granicach przyznanej jej swobody w każdej sprawie dokonuje wyboru kryteriów decydujących i ich oceny, które nie podlegają weryfikacji Sądu Najwyższego.

Argumentacja Skarżącej przedstawiona dla uzasadnienia postawionych zarzutów, sprowadza się do wykazania, że uzyskane przez nią doświadczenie zawodowe powinno być zdecydowanie wyżej ocenione w przedmiotowym konkursie. Ponadto Rada powinna dokonać weryfikacji nieprawidłowości zawartych w opinii sędziego wizytatora wskazanych przez Skarżącą we wniesionych przez nią uwagach z którymi - według Skarżącej - KRS się nie zapoznała oraz wziąć pod uwagę, że opinia ta wpłynęła na brak poparcia dla jej Kandydatury przez Kolegium Sądu Okręgowego w K.. W rezultacie czego, zdaniem Skarżącej to jej kandydatura powinna być wskazana przez KRS z wnioskiem o powołanie.

Należy wskazać, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Przy czym ponownie wskazać trzeba, że Rada w niniejszym konkursie kierowała się nie jednym, a kilkoma kryteriami oceny, wśród których znalazły się nie tylko doświadczenie zawodowe, ale również oceny kwalifikacyjne oraz poparcie środowiska sędziowskiego.

Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli skarżący nie wykazał naruszenia prawa, lub okoliczności które potwierdzałyby zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Zakres kognicji Sądu Najwyższego nie pozwala mu na zastępowanie swoją oceną, oceny dokonanej przez KRS, o ile tej ostatniej nie można zarzucić naruszenia prawa.

Odnosząc się zaś do kwestii dotyczących zaistniałych - zdaniem Skarżącej - nieprawidłowości zawartych w opinii sędziego wizytatora, należy przede wszystkim podnieść, że jak wynika z wyciągu z protokołu posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w K., które odbyło się w dniu 14 czerwca 2021 r. na posiedzeniu tym głos zabrała nie tylko sędzia wizytator przedstawiając ocenę kwalifikacji Skarżącej, ale również Przewodnicząca posiedzenia, która przedstawiła uwagi złożone przez Skarżącą do oceny kwalifikacji. Do przedstawionych uwag odniosła się sędzia wizytator. Następnie Prezes Sądu Rejonowego w B. zabrała głos wskazując m.in. na pozytywną opinię Skarżącej uzyskaną przez Przewodniczącą XVII Wydziału Cywilnego Rodzinnego Sądu Okręgowego w K.. Kolejno Prezes Sądu Rejonowego w C. podniosła rozbieżność pomiędzy ww. stanowiskami. Sędzia wizytator ponownie zabrała głos w sprawie. Nie zgłoszono dalszych pytań i podjęto uchwałę. Przebieg posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w K. wskazuje na to, że zajęto się wniesionymi przez Skarżącą uwagami do oceny kwalifikacji, zaś przedstawione podczas posiedzenia stanowiska uznano za wystarczające, gdyż po zabraniu głosu przez wskazane wyżej osoby nie zadawano już żadnych pytań, a następnie podjęto uchwałę.

W tym miejscu warto odnieść się do stanowiska Skarżącej, iż „Stabilność orzecznictwa skarżącej zawarta w opinii Sędziego Wizytatora została ustalona niezgodnie z (...) Rozporządzeniem i uznana za niską - całkowicie odwrotnie do istniejącego stanu faktycznego”. Zgodnie z treścią § 6 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie z dnia 18 lipca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1367, dalej: rozporządzenie), wskaźnik stabilności orzecznictwa powinien być „obliczony

przez odniesienie liczby spraw z referatu, w których orzeczenia zostały zmienione i odrębnie uchylone na skutek złożenia apelacji, skargi kasacyjnej lub kasacji, do ogólnej liczby spraw z referatu, w których wydano orzeczenie podlegające zaskarżeniu tymi środkami”. Co prawda sędzia wizytator zastosowała inną metodę wyliczenia wskaźnika stabilności orzecznictwa, ale była to ta sama metoda, którą zastosowała sporządzając ocenę kwalifikacji wybranej przez Radę kontrkandydatki. Wobec czego wyniki były porównywalne, a ten uzyskany przez wybraną kandydatkę okazał się lepszy. Przy czym, jak sama Skarżąca wskazuje, przy zastosowaniu metody zgodnej z § 6 ust. 4 ww. rozporządzenia, nadal kontrkandydatka uzyskałaby lepszy wynik, bowiem „wzruszono łącznie 6 orzeczeń kontrkandydatki i 8 skarżącej”.

Na marginesie dodać trzeba, że ocena kwalifikacji obejmuje przecież szereg elementów. Stabilność orzecznictwa, owszem stanowi jeden z istotniejszych, jednak stwierdzenie naruszeń art. 327¹ § 1 i § 2 k.p.c. jest w sposób oczywisty bardziej znaczące, a takie właśnie znalazło się w ocenie kwalifikacji Skarżącej.

Wobec tego, istniejące w opinii sędzi wizytatora uchybienia nie są tego rodzaju, by mogły zmienić wnioski z opinii kwalifikacji Skarżącej, co oznacza, że KRS mogła oprzeć swoją decyzję zarówno o sporządzone przez sędziego wizytatora opinie kwalifikacji kandydatek, jak i opinie wyrażone przez Kolegium Sądu Okręgowego w K..

Odwołująca się zarzuciła Radzie, że „nie zapoznała się z uwagami skarżącej do opinii”. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS wynika, że Rada знаła treść uwag zgłoszonych do oceny kwalifikacji Skarżącej, gdyż wskazała, iż A. P. „złożyła uwagi do oceny kwalifikacji, w których wskazała na faktyczne obciążenie sprawami w Sądzie Rejonowym w B. i sprawami w Sądzie Okręgowym w K. podnosząc, że porównanie wyników jej pracy powinno być dokonane nie z sędziami pracującymi stale w Wydziale, ale z sędziami jednocześnie delegowanymi. Kandydatka odniosła się także do innych twierdzeń sporządzającej ocenę kwalifikacji uznając, między innymi, że szeregu ze stwierdzonych uchybień nie można było uznać za poważne - przesądzające o niemożliwości pozytywnego zaopiniowania jej na stanowisko sędziego sądu okręgowego”. Rada zapoznała się z treścią uwag Skarżącej, jednak nie podjęła

decyzji o dalszej weryfikacji wskazanych przez nią nieprawidłowości do czego miała prawo, gdyż do jej kompetencji należy decydowanie o prowadzeniu ewentualnego postępowania wyjaśniającego. Gdy zebrana dokumentacja zostanie uznana przez KRS za wystarczającą do podjęcia decyzji, Rada postępowania takiego nie prowadzi. Jak wyraźnie wskazano w uzasadnieniu, na posiedzeniu w dniu 20 września 2021 r. członkowie zespołu KRS ocenili, że „materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie”, a następnie Rada na posiedzeniu w dniu 22 września 2021 r. podjęła uchwałę.

W odniesieniu do zarzutu Skarżącej, polegającego na nierozważeniu przez Radę opinii o Skarżącej, wydanej przez Przewodniczącą Wydziału XVII Cywilnego-Rodzinnego Sądu Okręgowego w K., wskazać trzeba, że Rada miała dostęp do pełnej dokumentacji obu kandydatek. Opinia Przewodniczącego Wydziału, w którym pracuje kandydat, co do zasady nie zawiera merytorycznej oceny pracy kandydata, a raczej przedstawia jego walory osobiste dające się zauważyć przy wykonywaniu zawodu sędziego. W opinii Skarżącej sporządzonej przez Przewodniczącą Wydziału XVII Cywilnego-Rodzinnego Sądu Okręgowego w K., co prawda znalazła się jeszcze ocena stabilności orzecznictwa, jednak nie sposób odnieść ją do tej sporządzonej przez sędzię wizytator, gdyż zastosowano zupełnie inną metodę jej wyliczenia. Przy czym należy podkreślić, że - jak już wyżej wskazano - ocena stabilności orzecznictwa przedstawiona przez sędzię wizytator w ocenie kwalifikacji Skarżącej oraz wybranej kandydatki mogą być porównywane, gdyż zastosowano tę samą metodę do jej wyliczenia, co w tym aspekcie można uznać za wystarczające. Dodać można, że gdyby przyjąć metodę wyliczenia stabilności orzecznictwa z § 6 ust. 4 rozporządzenia, wybrana kandydatka nadal uzyskalaby wynik lepszy, tylko inną metodą.

Sąd Najwyższy jest sądem prawa, nie zaś *sądem meritii* i nie przeprowadza postępowania dowodowego (art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 382 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.). Rozpatrując odwołania od uchwał KRS, związany jest ustalonym stanem faktycznym, a bada jedynie zgodność uchwały z prawem, odnosząc się do już zebranego materiału dowodowego, i tylko w celu ustalenia, czy Rada nie dokonała arbitralnej oceny kandydatów, a w niniejszej sprawie taki stan rzeczy nie miał zdecydowanie miejsca.

Wobec powyższego nie można zarzucić Radzie, że przyjęcie przez nią wybranych kryteriów wyboru narusza prawo oraz że uwzględniając je Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy.

Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

a.s.